

ARISTOTELÉS O MOUDROSTI

„(1) Předně se domníváme, že moudrý pokud možno ví všechno, aniž by ale znal všechny jednotlivosti. (2) Za druhé za moudrého pokládáme toho, kdo dovede poznávat co je obtížné a co je člověku nesnadné chápat, neboť smyslové vnímání je vlastní všem lidem, je snadné a není na něm nic moudrého. (3) Dále se zdá být v každé vědě moudřejší ten, kdo je přesnější a (4) příčiny dovede lépe vysvětlit. (5) Mníme také, že moudrostí je ve větší míře věda, kterou volíme pro ni samu a pro vědění, nikoli pro to, co z ní vyplývá, a rovněž že (6) moud-

rost je spíš věda vládoucí, než sloužící; neboť moudrému se nemá poroučet, ale nařizovat a vést má on a nemá přejímat přesvědčení od jiného, nýbrž jeho má poslouchat člověk méně moudrý. Takové představy tedy máme o moudrosti a lidech moudrých.“

Aristotelés. Metafyzika. 2. vyd. Přeložil Antonín Kříž. Praha: Petr Rezek; 2003.

-jsw-